

JAN VAVŘÍK

KOLOTOČ STRACHU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

JAN VAVŘÍK

KOLOTOČ STRACHU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Zpověď dívky, která si sáhla až na samotné dno,
aby se pak od něj mohla odrazit a žít!

© Jan Vavřík, 2015

© Nakladatelství BRÁNA, 2015

ISBN 978-80-7243-752-8

Knihu věnuji své ženě

Kapitola první: POZNÁNÍ

I.

František Langmaier seděl zabořený ve svém velkém křesle. U jeho nohou ležel mohutný chundelatý kocour Felix, který mu zahříval nártý. Přes hluk ventilátoru na stropě, který prořezával vzduch, pomalu ani neslyšel, jak si Felix tiše, ale spokojeně přede. Langmaier kouřil svou třetí cigaretu a všimal si, jak se obláčky dýmu vznáší a tetelí ve vzduchu do chvíle, než je ventilátor rozpraší do celé místnosti. Působilo to dojmem vrtule helikoptéry, která rozprašuje vzduch a okolní listí do prostoru, až si lidé utírají prach z očí.

Vedle křesla, které používal už jeho dědeček, stál dřevěný stolek s popelníkem a opodál kanape. Dlouhá a masivní postel potažená šedým manšestrem byla určena pro pacienty. Přál si, aby dnes už nikdo další nepřišel. Chystal se ve tři odejít. Doufal, že mu do ordinace nepřijde těsně před koncem služby nějaký ubrečený neurotik nebo frigidní hysterka. Chystal se s přítelem Romanem a jeho ženou na chatu užít si volný víkend.

Pohlédl na své ruce. Všiml si, že už má prsty pravé ruky, hlavně pak ukazovák a prsteníček, dokonale zažloutlé od cigaret. To jej štvalo, ale zase na druhé straně není žádný model z první stránky Vogue, tak co už s tím.

„No nic, Felixi. Je půl třetí, půjdu zálohovat data do počítače a můžeme vyrazit. Chytneš si na zahrádce u Romana pár venkovských myší a bude...“,“ nestačil dokončit stupidní dětskou říkanku svému kocourovi, protože na dveře jeho ambulance někdo velmi lehce, jakoby ustrašeně, zaklepal.

Zprvu se domníval, že se snad přeslechl, ale poté se to ozvalo znovu. A opět tiše, jako kdyby malé dítě poklepalo nehtem o roh dětské židličky.

„Prosím, dále!“ řekl Langmaier a usedl zpět do křesla.

Dveře se neotevřely.

...ten člověk je snad hluchý!...

„Dále!“ řekl hlasitěji, ale dveře se stále neotvíraly. Jen lehký dotyk kloubu prstu na druhé straně.

Vstal z křesla a pomalými kroky šel zjistit, kdo si z něho dělá legraci.

Sáhl na kliku a tiše otevřel, jen panty dveří tichounce, jakoby zpovzdálí, zašvelily podivnou melodii...

...kolikrát jsem si říkal, že to mám promazat...

V blikotu zářivky, která vysílala své světlo do čekárny, uviděl Langmaier něco, co v jeho srdci zanechá vzpomínky do konce života. V rohu jako mládě sýkorky, když vypadne z hnízda, ležela v klubíčku stočená neznámá dívka...

...Bože můj... další feťačka... to už je tento týden čtvrtá...

Dlouhé černé vlasy jí překrývaly obličej a po podlaze byly rozhozeny s určitou neznámou pravidelností, jako by někdo nechal na dlažbě rozložený velký čínský vějíř.

Modré rifle měla okolo kotníků špinavé od bláta a z levého kolena na něj mrkal červený flek. Všiml si, že opodál, pár metrů od ní, byla na dlažbě větší červená skvrna. Vypadala jako flek udělaný štětcem neznámého malíře.

...asi upadla a rozbila si koleno... no to tak ještě scházelo... volný víkend je pryč...

II.

Langmaier k dívce poklekl a odhrnul jí vlasy z čela. Lekla se, jako by na ni pohlédl někdo, koho tady rozhodně ne-

čekala. Cukla sebou, sedla si, stáhla nohy k sobě a kolena vrazila pod bradu. Plachost v jejím obličejí jej zarazila. Za dobu své praxe viděl jen jednu takovou plachost.

Jmenoval se Martin. Byl to jeho sedmý pacient. Bylo mu šestnáct let, když poprvé přišel do jeho ordinace v doprovodu své matky. Vypadala jako z reklamy na hubnutí. Martin, její syn, vedle ní působil jako nedobře rostlý trpaslík. V obličejí mu hrály svaly podivnou rapsodii, kterou by neuměl napsat a složit nikdo, ani sebelepší umělec této třesuté doby. Jeho otec, nebo spíše řečeno otčím, jej opětovně několikrát za sebou zmlátil šňůrou od vysavače. Jednou za špatnou známku, jednou za to, že nedopil čaj, jednou za to, že nepozdravil na chodbě paneláku paní odvedle. A tak, jak pomalu plynul čas, se výprasky staly pravidelným denním rituálem, něco jako mytí rukou před obědem. Martin, jednou když přišel ze školy a tiše otevíral dveře bytu s hrůzou v srdci, co se zase stane, uviděl svého otčíma sedět v obývacím pokoji pouze ve spodním prádle. Potichu jako kočka, když přistupuje k vyhlídnuté myši, položil tašku na zem a pomalu vstupoval do místnosti. Otčím měl jen bílý nátělník, trenýrky a spal. Chrápání se ozývalo po celém pokoji. V příštích vteřinách se Martin rozhodoval mezi zločinem a rezignací. Rezignace nezvítězila. Sekera, která oddělila otcovu hlavu, se našla v koši na odpadky. Jako vyhozený pytlík od čaje.

Výraz, který spatřil Langmaier v dívčině tváři, mu Martina připomněl. Ta otupělost, ta bledost, ta zmatenost. Odporná bledá miniatura trpícího lidství.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se dívky. Záhy si uvědomil, jak je jeho otázka v této chvíli zbytečná...

„Já jsem Kristýna...“ řekla natolik tiše, že si až myslel, že se přeslechl.

„Jakže?“

„Kristýna. Kristýna Zdeborová,“ řekla znovu a pohlédla na něj nepřítomnýma očima. Pomyslel si, že ty oči musely být kdysi velmi krásné, tak krásné, jak jen lidské oči dovedou být. Teď působily nepřítomnou pustotou, byly tmavé jako kupa promočeného listí, které bezvládně opadalo na podzim. Sem tam na něj vykukovala červená skvrnka od toho, jak jí praskaly žilky při pohledu do ostrého světla.

„Pojďte dovnitř,“ zašeptal Langmaier polohlasně a podal dívce ruku. Zarazilo jej, jak byla dívčina ruka studená. Ne, byla spíše ledová. Měl pocit, že vzal do svých rukou kbelík studeného eskyma.

Kristýna neohrabaně vstala a místností se rozlehlo zapraskání jejích kloubů.

„Ošetřím vám to koleno.“

„Děkuji, jste hodný,“ řekla tiše a poslušně kráčela dovnitř.

Langmaier si všiml, že má dívka kalhoty špinavé i na zadní straně. Patrně seděla na zablácené trávě.

...zrovna jsem si nechal nově potáhnout kanape...

Dívka si sedla na kanape a vypadala jako hromádka neštěstí. Kdyby takto seděla někde venku na mostě, patrně by před ní hodil na zem padesát korun. Lícni kosti měla vystouplé jako po nezdařené operaci plastického chirurga.

Ne, byla tak nezdravě hubená.

Její rty byly popraskané a na tom spodním, masitém jako po aplikaci botulotoxinu, byly otisky vrchních zubů. Dlouhé vlasy jí padaly na ramena a dosahovaly až po lopatky. Na svetru, jehož rukávy byly delší než její paže, leželo několik vypadlých vlasů.

Langmaier vzal z lékárničky lahvičku s dezinfekcí. Dív-

ka si bez ostychu stáhla kalhoty. Tak hubené nohy Langmaier ještě neviděl.

...*má je jako pavouk...*

„To... to pálí,“ sykla dívka úlekem tak nečekaně, že se kousla do jazyka, když jí Langmaier septonexem postříkal ránu na noze. Vypadala hodně dětsky, jako kdyby zrovna přišla ze školky s rozbitým kolenem. Jako dítě, kterému spadlo lízátko do kaluže a ono to považuje za konec vesmíru. Kdyby byla zima, stála by tu určitě v kabátu, z jehož rukávů by na každé straně visely palčáky na gumě.

Zavázal jí koleno lehkým obvazem. Kristýna si natáhla kalhoty a usadila se do druhého křesla pod oknem.

Za dobu své klinické praxe už Langmaier poznal, že pravidlo, které jej učili už na univerzitě, je pravdivé. Pacienti psychiatrických ambulancí se totiž dělí na *gaučáře* a *křeslaře*. U velké řady klientů to Langmaier dokázal odhadnout v okamžiku, kdy je viděl stát mezi dveřmi. *Křeslaři* byli vzpřímenější, *gaučáři* skleslí a měli kulatá záda. Kristýna, která ležela na podlaze v čekárně, byla v tomto směru naprosto nečitelná. Nečitelná v obličejí, který během několika vteřin hrál neskutečnou barevnou hudbu, nečitelná v očích, které jako by vysávaly pohledem barvu okolní stěny.

„Proč jste za mnou přišla? Proboha, kde jste se tak promlátíla?“ zeptal se Langmaier dívky, posadil se do svého křesla a dodal, „kouříte?“

Kristýna kývla. Langmaier vstal, přistoupil k ní, podal jí z krabičky cigaretu a připálil ji. Kristýna potáhla a vypustila do vzduchu obláček namodralého kouře, který rozrazilily lopatky ventilátoru. Všiml si, že na to, jak byla zubožená, má dokonale pěstěné nehty. Působilo to na něj jako starý gotický dům uprostřed oprýskaného panelového sídliš-

tě, jako krásný motýl uprostřed klubíčka zašedlých mūr.

„To ty mokré schody... Proč jsem přišla? Potřebuji poradit,“ řekla dívka a v očích se jí objevily slzy jako kapičky rosy na lístcích kopretiny.

Langmaier zaklel.

Kolikrát říkal své uklízečce, aby ten zpropadený kbelík nenechávala na schodech.

Vždyť ten kbelík teče!

Pomalu začala vyprávět svůj bolestný příběh, neuvěřitelný a stejně nelogický jako všechny příběhy, ve kterých je pravda a láska smetena do komunálního odpadu a vyvezena na smetiště, kde ji sběrači odpadků rozpíchají klacky na sbírání papírových pytlíků.

III.

„É... nezdržuji vás?“ vysoukala ze sebe Kristýna a podívala se na Langmaiera půvabnými očima.

„Ne, to je v pořádku, klidně mluvte,“ řekl Langmaier a bylo mu jasné, že plánovanou akci již nestihne.

...prokletá Hippokratova přísaha...

„Ale,“ řekla Kristýna, natáhla ruce před sebe a zapraskala klouby prstů, „ale bude to asi dlouhé.“

...to jsem si mohl myslet...

„Nevadí, však se nemusíme vidět jen dnes,“ řekl Langmaier, pohlédl dívce do očí a dodal: „Tak ven s tím!“

„To mi bylo patnáct,“ začala Kristýna a zadívala se do podlahy...

IV.

...Seděla jsem ve svém pokoji. Koukala jsem do tmy a docela jsem nechápala to ticho kolem. Bylo něco kolem

jedenácté večer. Většinou se z obýváku ozýval kravál a mámin pláč. Dnes bylo ticho.

Nějak automaticky jsem se poslední dobou budívala v tomhle čase. Poslední půlrok byl pro mne symbolem zmatku, strachu a ponížení, na který jsem si pomalu zvykla. Jako na bolest, kterou máte denně, ale přijmete ji jako vlastní část svého já. Bolest, která jaksi existuje. Kterou už považujete za svou a bez které máte pocit, že je něco v nepořádku.

Zvykla jsem si, že v tuto dobu přicházel táta a docela dost se křičelo. Pamatuji si jen tupé světlo, které procházelo sklem ve dveřích a dopadalo na zaprášený koberec mého pokoje. Občas se ozvaly i rány. Byla jsem zbabělá, bála jsem se vyjít ven z pokoje a zjistit, co se děje. Vyčítala jsem si, že jsem nedokázala najít v sobě odvalu a statečnost, nezvedla svůj zadek z teplé postele a nezjistila, co se děje. Nenávidím se. Nenávidím...

V.

„Rány?“ zpozorněl Langmaier, „jaké rány?“

„No... táta... on...“ polkla Kristýna a odmlčela se. Bylo na ní znát, že ji to rozrušilo.

„On bil mámu?“ řekl Langmaier, vstal ze svého křesla a popošel ke skříni, na které ležela krabička papírových kapsníků.

„Děkuju,“ sykla dívka.

„Kristýnko,“ zašeptal Langmaier, „pokud ode mne chcete pomoc, musíte mluvit otevřeně. O všem...“

„Já,“ zasekla se Kristýna.

„Nebojte se a pokračujte!“

VI.

Budík... ten malý plastový prevít dokáže tak řvát? Otevřela jsem pomalu oči. Na stropě seděla moucha. Nic nedělala, jen seděla a zírala na mne. Posadila jsem se na posteli a protáhla jsem se. Cítila jsem, jak mi křupou klouby v rukou.

Natáhla jsem si bačkory, které se mi přilepily k chodidlům. Pomalými šouravými kroky jsem se dobelhala ke dveřím pokoje, sáhla za kliku a vyšla ven na chodbu. Na chodbě byly střepy z obrazu, který asi včera spadl ze stěny. V noci jsem slyšela velkou ránu, když bouchly dveře, tak to bude asi ono.

V koupelně bylo namočené prádlo ve vaně. Jak dlouho? Asi týden. Pomalu začalo páchnout. Štiplavý smrad mi dráždil nos, musela jsem otevřít stropní okno, kolem kterého si pavučinu oplétali další obyvatelé naší koupelny. Koukla jsem se do zrcadla...,

...bože, proč ho máma aspoň jednou nepřetře...

které bylo zašlé, ale dalo se do něj ještě dívat. Vycistila jsem si zuby a pokusila se udělat něco s vlasy a obličejem. Oblékla jsem se. Ty kalhoty mi dělají hrozný nohy, mám pocit, že nejsem přitažlivá. Nasoukat se do nich mi působilo vždy obtíže, obepínaly mi stehna jako stahovací obvazy. Tričko jsem trochu postříkla dámským sprejem, to proto, aby nebylo cítit. Prosila jsem mámu, aby konečně vyprala to prádlo, ale ona se zabývá jenom tím...

...hajzlem...

vztahem s tátou. Asi se do toho prádla budu muset pustit sama po škole.

Seděla jsem v kuchyni a snídala rohlík s nějakou divnou pomazánkou. Citronový čaj dnes opravdu chutnal docela

kysel, máma mi tam určitě vymačkala nejméně tři citrony. Červené puntíky na hrnku vystupovaly do prostoru trochu plasticky, jako by na hrnku už nechtěly zůstat a rozhodly se k úniku do prostoru.

VII.

„Moje máma byla... vlastně jsem jí docela podobná,“ řekla Kristýna s naprostou samozřejmostí.

„Byla? Ona už nežije?“ zeptal se Langmaier, usrl z hrnku na malém stolku vedle křesla a natáhl nohy před sebe.

„É... k tomu se dostaneme,“ řekla tiše dívka, „kde se můžu...“

„Na chodbě před ordinací vlevo,“ podotkl Langmaier.

Kristýna se zvedla a pomalu odešla směrem k toaletě.

...to bude asi docela dlouhé...

Langmaier zvedl telefon a zrušil sjednanou schůzku. Nedokázal popsat co, ale něco ho na té dívce přitahovalo. Nebylo v tom nic sexuálního, ale něco neuchopitelného. Zajímala jej.

Během chvílky popošel k zapnutému počítači. Klikl na centrální databázi psychiatrických klientů.

„Zdeborová, Zdeborová...“,“ šeptal tiše, „Marie, Zdeňka, Jana... ne není tady.“

Jedním kliknutím zavřel databázi, protože uslyšel cvaknutí kliky od toalet. Pootevřel okno. Pohledem ven zjistil, že slunce se již pomalu rozloučilo s okolní krajinou a schovalo se za špičky stromů na protějším kopci, stejně jako se schová štěně pod packu své mámy. Otočil se ke dveřím. Kristýna vešla dovnitř. Vlasy měla mokré, stažené černou gumičkou...

...z pouti? ...

„Můžeme pokračovat?“ zeptal se Langmaier a dodal, „dáme si kafe?“

Kristýna přikývla. „Docela bodne,“ konstatovala tiše.

VIII.

„Jak se jmenovala máma?“ zeptal se Langmaier, který popíjel horkou kávu.

„Erika Zdeborová,“ řekla Kristýna.

„Jaké jste měla dětství? Na co si prvně vzpomenete, když řeknu slovo dětství?“

„É... na... na babičku. Máminu mámu. Byla světlým bodem mého dětství. Máma byla taky fajn, ale babička? Ta byla úplně jiná, jako by do té naší rodiny vůbec nepatřila. Byla jiná, jako by nás vyhrála někde v loterii. Máma... ta se půlku života trápila... no a tu druhou půlku...“

IX.

Erika vstala z postele a odešla do kuchyně. Měla napuchlé oči, oteklé od včerejší pořádné facky, kterou jí manžel Petr večer vrazil. Otřela si hřbetem ruky oko a sykla bolestí. Už si to nenechá líbit, už se ozve. Zajde na policii...

...proč si sama sobě lžu?...

udá ho. Nebo ho přivede na správnou cestu? To je jedno. Přestala nad tím přemýšlet. Hlavně, že nesáhl na dceru. Kdyby sáhl na Kristýnu, to by se asi neudržela. Pokud na ni sáhne, tak ho udá. Dokud mlátí ji, dá se to ještě vydržet. Vždyť byl před deseti lety ten nejhodnější táta pod sluncem. Nejlepší manžel, kterého si mohla přát. Těch květin, které jí přinesl, těch krásných slov, která jí šeptával vždycky večer do ucha před spaním...

„Přestaň snít, Eriko! Do práce!“ pohrozila si na půl úst a odebrala se do kuchyně. Zapálila si cigaretu a sedla si ke stolu. Přehrávala si v hlavě večerní hádku s manželem. Přišel kolem jedenácté večer, byl namol. Takový normální večerní kolorit.

Típla cigaretu a odešla do koupelny. Ne snad proto, aby uklidila špinavé prádlo, ale proto, aby zamaskovala stopy včerejšího bití. Zase by ji v práci přemlouvaly její kolegyně, aby od manžela odešla...

...vždyť je to má věc... hlavně Kristýna... ta musí být v pořádku...

X.

„To muselo být pro vás těžké,“ podotkl Langmaier.

„Těžké? Hm, to je slabé slovo, pane Langmaiere. Slabé. A ve škole? Tam jsem prožila poprvé, co je to šikana. Víte, život s mým otcem nebyl žádné peříčko. Nebylo to jednoduché. Ale bylo to jen zahřívací kolo před vším, co jsem si za tu krátkou životní etapu prožila.“

XI.

Pomaloučku jsem se blížila ke školním dveřím. Bylo pět minut do zvonění. Ještě že nebyla zamčená šatna, musela bych se zase pokorně klanět v ředitelně školy a omlouvat se.

Sundala jsem si bundu a vyzula boty. Jejda, díra na ponožce, to se mi zase budou blbě smát a zírat na mne všichni okolo.

Socka.

Socka.

Tak se mi smějí.

Ale já už si na to zvykla. Jejich problémy na mou hlavu. Nevím, proč si všichni zvykli hodnotit člověka podle oblečení... mobilu... značkového batohu.

Šlapala jsem po těžkých schodech. Mé podrážky jako by se lepily na tu prastarou žulu.

„Čau, Kristo,“ prohodila blondatá kamarádka, která prošla kolem mě. Kamča z béčka. Dobrá holka. Občas se mě zastane. Když mi minulý týden schovaly namyšlená Eva s Pavlou z devítky bundu do mísy na dívčím záchodě, Kamča jako jediná mi pomohla hledat. Cítila jsem se jako prašivá. Nikdo si nedokáže představit mé pocity, když jsem šla domů jen v tričku, zmuchlanou bundu čpící lidskou močí jsem měla nacpanou v batohu a po tvářích se mi koulely obrovské slzy, které mi zkrápěly popraskané a prokousané rty. Doma jsem si bundu vyprala..., ale tam by si toho stejně nikdo ani nevšiml.

Otevřela jsem dveře třídy, světlo z oken mne praštilo do očí. Sedla jsem si dozadu k Markétě.

„Zdarec,“ řekla mi Markéta, „máš úkol z češtiny?“

„Ne,“ řekla jsem s ledovým klidem. Hrála jsem to na ni. Chtěla jsem, aby měla pocit, že je mi to fuk. Uvnitř jsem bojovala s jistým napětím a touhou vykřičet do světa, že mi domácí úkol, slohové cvičení, roztrhal při hádce s matkou otec, když na sebe křičeli v kuchyni, kde jsem psala úkoly, a sešit mi zůstal ležet na stole.

„Zdeborová,“ vykřikla učitelka Novotná, když vešla do třídy po zvonění rázným krokem. Vlasy do culíku, vrásky pod očima, upnutá hnědá károvaná sukně a bílá halenka o dvě čísla menší. Dvě pneumatiky plné tuku jí přetékal přes tu bílou halenku a knoflíčky? Ty se tvářily, že při dalším nadechnutí učitelky Novotné svá místa na halence již neuhájí a rozletí se do rohů místnosti.

„Ano?“ zeptala jsem se.

„Paní ředitelka vás očekává!“ dodala učitelka a přistoupila ke katedře.

„Mě?“ zeptala jsem se přihloupným tónem.

„Je tu snad jiná Zdeborová?!“ odsekla učitelka a práskla sešity o katedru. Podívala se na mne přes obrubu velkých brýlí. Myslela jsem, že mě v tu chvíli pohledem doslova probodne. Hlavně že měla na sobě tu svou károvanou hnědou sukni, kterou nosila snad už její prababička.

Vstala jsem z místa a šinula se pomalu ke dveřím.

„Tys zase kouřila na záchodě?“ sykla blondřatá spolužačka.

„Polib si!“ vyštěkla jsem na ni.

„Rosteš pro kriminál!“ odpověděla blondýna a ve tváři hrála všemi barvami.

...*Kráva*...

Nechtěla jsem to komentovat. Vyšla jsem na chodbu. Očima jsem při chůzi jezdila po černobílých dlaždicích, v jejichž spárách tkvěla špína minimálně týden stará.

Těžká klika ředitelny mne zastudila v dlani. Chlad mi projel z dlaně až do špiček prstů na nohou. Zaklepala jsem a vešla dovnitř.

„Běžte dál,“ řekla mi sekretářka, která nezvedla oči od monitoru. Myslela jsem si, že snad má oči na straně hlavy, když mě viděla, aniž by otočila obličej.

V ředitelně problikávala zářivka na stropě, čímž způsobovala dojem podivného, místy téměř ponurého prostředí. Za stolem, na jehož desce ležela halda poházených papírů, seděla žena, která měla celé naše gymnázium na starosti. Vlasy v načervenalém odstínu, lehce nažloutlá kůže obličej, jehož rysy byly řezané jako podle pravítka. Masité obtloustlé prsty obepínaly v jakési nepopsatelné křeči pro-

pisku, palec ji pořád dokola procvakával. Měla jsem chuť skočit a vyrazit jí tu propisku z ruky.

„Pojď dál, sedni si,“ pokynula ředitelka pohybem ruky. Zvedla se ze své židle, na které zůstal otisk jejího pozadí. Vedle nás seděla mladší žena. Zaujaly mě její ruce. Byly čistě bílé, jakoby bez barvy. Tváře měla hladké, bez známek jakýchkoliv vrásek. Její oči se setkaly s mými. Ani nevím proč, ale uhnula jsem pohledem, jako by její pohled snad páčil.

„Kristýno, to je doktorka Millerová z oddělení sociálně právní ochrany dětí,“ řekla ředitelka, polkla a pokračovala, „...chce si s tebou o něčem popovídat.“

„A... a o čem?“ špitla jsem s příchutí jistého znechucení a otazníků v hlase.

„Kristýnko,“ začala blondýnka s čistou pletí, „potřebuji s tebou probrat něco, co není příliš příjemné. Ale jsi velká holka...!“

Velká? Jak to může říct?

Hrobové ticho.

Ventilátor na ředitelčině stole lehce zašvelel asi jen proto, aby se připomněl.

Jen pět vteřin ticha a já měla pocit, že je to pět hodin mlčení.

„Provedla jsem něco?“

Sevřelo se mi srdce. Nikdy jsem něco podobného nezažila, bylo to divné, neumím popsat ten odpudivý pocit, který jsem měla k té paní, neudělala mi nic, ani mi nijak neubližovala... zatím... ale ten odpor byl překypující.

„Neprovedlas nic,“ chlácholila mne žena, „jen se chci zeptat, jak se učíš a jestli mi nechceš něco říct?“

„No...,“ soukala jsem ze sebe pomalu...

„Kde jsi?“ křičel otec, kterému čouhala košile na zádech ven z kalhot, „kde se sakra schováváš?“

Krčila jsem se ve velkém peřináči stojícím za mou postelí. Cítila jsem, jak se mi kůže na celém těle klepe zimou.

Bože, to je zase opilý?

Chudák máma.

Klepala na dveře mého pokoje a prosila tátu, aby mě nechal být. Ten však dveře zamkl mosazným klíčem. Mnohokrát se opakující lomcování klikou matce vzalo veškerou sílu...

„Nech ji být... prosím tě... nech ji být!“ plakala za dveřmi a svezla se tiše k zemi.

Cítila jsem žaludek až v krku. Měla jsem pocit, že mi vyskočí z těla ven. Zaklonila jsem hlavu, očima jezdila po spodní straně vika a čekala, kdy se zvedne a uvidím jeho křečovitě sevřené tváře.

„Proč si neuvařila? Slyšíš? Si už dost velká na to, abys svému tátovi mohla uvařit, když tvá matka na to sere!“

Cítila jsem, jak ten odporně páchnoucí hospodský smrad leze větracími dírami dovnitř peřináče. Nesnášela jsem ten zápach. Ryl se mi do mozku jako nehynoucí vzpomínky na nechutně ukřičené večery. Smrad cigaret, piva a čehosi, co jsem nedokázala ještě specifikovat.

„Nech ji být!“ křičela má matka a tloukla dlaněmi o výplň dveří. „Pojd' zpátky, něco ti, sakra, uvařím! Nebij ji! Slyšíš?“

Víko se otevřelo. Byl to moment. Proboha. Beethoven. Klavírní sonáta číslo 14, kterou vždycky hrávala má babička na klavír.

Babička nosila velké huňaté pantofle a já ji tak ráda poslouchala.

...Babičko, kde jsi, když tě tak moc potřebuji...

Kdo to hraje?

Mám to v hlavě... pořád a pořád dokola. Kde to jsem? Slyším ten klavír v uších a necítím, jak mne otec vytahuje z peřináče za vlasy. Vytahuje mne jako králíčka z klobouku. Malého bílého králíčka, který vlastně ani neví, co provedl, proč ho ten člověk vytahuje za hebkou srst a on neví, čím se provinil a proč jej to tak bolí. Prameny mých dlouhých vlasů se v tom okamžiku staly mým nepřítelem, začaly se ozývat jako jizvy nemocného, do kterých někdo sype sůl a nepřestává. Nepřestává... proč? Proč?

Peřináč se převrátil, vykutálela jsem se v noční košili ven na koberec a odřela jsem si holá kolena. Noční košile se mi sesunula až na břicho...

„Koukám, že už si dospělá!“ zakřičel pohrdavě otec při pohledu do mého klína, „...tak proč, kurva, neuvaříš, když je matka tak neschopná!“

Rychle jsem si přetáhla košili zpět ke kolenům. Styděla jsem se.

Proboha, on si sundává pásek... vrazila jsem si kolena pod bradu a sunula se ke dveřím.

Pamatuju si jen, jak lesklá kůže opasku plácla o má stehna... kruci, ono to nebolelo, jen malý pramínek krve mi začal stékat k patě levé nohy. Přes obličej to však bolelo natolik, že jsem zasyčela. Jako malá užovka, na kterou omylem někdo šlápne.

Vyhrkly mi slzy. Kutálely se v proudech po tváři a při dopadu na jizvy to začalo pálit. Poddala jsem se. Dala jsem ruce do klína a nastavila tvář.

...hrdost děvče, říkávala babička... hrdost a čistou duši...

Plivl na mě, obešel mě a vyšel ven ze dveří. Otočila jsem se za ním. Přes prosklené dveře jsem viděla, jak táhne matku do kuchyně. Obrys její postavy mi připomněl pytel mouky... kus hadru... Bože... znova ten Beethoven... císařský koncert...

...babi, kde jsi, když tě potřebuju?!

Máma křičela jako smyslu zbavená. Byly slyšet jen mlas-kavé zvuky tátova opasku.

Pohrdám sebou! Proč po mně plivl? Co jsem udělala špatně? Proč mne tak nenávidí. Táta. Můj táta mnou opovrhne... Tatínku, proč mne nenávidíš?

Máma mi napsala omluvenku do školy.

„U nás doma?“ vysypala jsem na tu paní z oddělení, „...u nás je všechno v pořádku!“

Řekla jsem tu větu s divnou hrdostí v hlase. Ta paní s čistou pletí pohlédla do mých očí pohledem tak ostrým, že jsem očima uhnula a propíchla pohledem desku stolu.

„Kristýnko,“ začala ředitelka, „máme tě rádi... klidně se svěř!“

„Ale... ale u nás je všechno v pořádku!“ vysoukala jsem ze sebe a brada se mi sesunula k prsům.

Hrobové ticho. Jen opětovné řinčení ventilátoru. Cítila jsem, jak se mi potí ruce.

Proč jsem lhala? Proč jsem neřekla pravdu?

V tu chvíli jsem netušila, že se s tou paní budu setkávat až do svých osmnáctých narozenin. Kdyby mi to tehdy někdo řekl, vysmála bych se mu do očí.

Proč já? Proč já se musím narodit špatně?

Má to všechno ještě vůbec nějaký smysl? Chci umřít...

Kapitola druhá: MÁM TOHO DOST

I.

Když jsem byla malá, pamatuji si na jedno léto. Horké slunce pálilo s takovou silou, že člověka zbavovalo rozumu. Chtěla jsem se schovat snad kdekoliv a kamkoliv, jen abych tomu unikla. Skončila jsem druhou třídu a nesla si domů vysvědčení. Procházela jsem po náměstí, asfalt se mi lepil na podrážky, kolem obličeje mi poletovala moucha. Mně to ale nevadilo. Začínaly mi prázdniny, dva měsíce volna. Volno u babičky.

Na náměstí stál malý stánek se zmrzlinou. Pan zmrzlinář Sommer měl velkou bílou čepici, růžové tváře a vždycky se krásně usmíval. Koukal na kolemjdoucí z malého okýnka svého stánku a každého, kdo šel kolem, vždy slušně a s patřičnou uctivou vážností pozdravil.

„Dáš si vanilkovou, Kikinko?“ usmál se na mne.

„Já nemám peníze. Jdu ze školy, s vysvědčením!“

„Tak mi ho ukaž!“ řekl zmrzlinář a dal si ruce v bok. Podala jsem mu vysvědčení do obrovských rukou. Jeho ruce na mne působily jako ruce nějakého dělníka, jako ruce člověka, který snad dělá v lese s těžkými poleny. Nebo na stavbě, kde se zvedají těžké cihly. Ale zmrzlinář?

„No, mají být na tebe co pyšní!“ usmál se zmrzlinář a podal mi vysvědčení zpátky. „Kéž bych doma měl taky tak šikovnou holčičku!“

„A... vy nemáte děti?“

Pan Sommer zesmutněl. Kůže na čele mu zkrabatěla jako navlhčený krepeový papír.

„Nemám,“ řekl smutně, chvíli se odmlčel a pak dodal: „Ale ty jsi skoro jako moje vlastní! Na!“

A podal mi kornout výborné zmrzliny.

„Děkuju!“ vyhrkla jsem s úsměvem, lehce jsem si poskočila jen tak pro radost a viděla jsem, jak se zase rozzářil. Měla jsem ho ráda. Když jsem o něm říkala babičce, ta se smála na celé kolo. Říkala, že pan Sommer je velmi hodný, ale ta jeho semetrika ho prý jednou přivede do hrobu. Nevěděla jsem, co je to semetrika, ale nevadilo mi to. Babička měla vždycky pravdu, její předpovědi se vždycky vyplnily. Když jsem byla menší a ještě jsem nechodila do školy, předpovídala babička dědečkovi, že ten alkohol ho jednou zničí. Dědeček se jen usmíval a tvrdil, že ho spíš zničí babička tou svou neustálou hrou na piano.

Za měsíc dědeček zemřel. Játra. Nevěděla jsem, co to jsou játra, ale babička mi řekla, že je to taková čistička těla, kde se zachycují nečistoty, třeba z pití vodky, kterou dědeček tak miloval.

Babička bydlela v cihlovém domě. Jeho oprýskané zdi dokládaly, že dům již něco pamatuje. Kdyby ty cihly mohly mluvit, říkávala babička. Já nejvíce milovala, když seděla ve svém starém ratanovém křesle, které vždy zapraskalo, když se na něm někdo pohnul, a vyprávěla mi příběhy z mládí. V neděli pokaždé upekla tvarohový nebo jablečný závin, který nakrájela ještě za tepla na velkou mísu s modrými květy, položila ji na kulatý stůl s bílým ubrusem uprostřed svého obývacího pokoje, dědečka vždycky vyhnala... ach ano, působí to velmi komicky, ale opravdu vyhnala... do hospody na karty, posadila se za velké hnědé piano a hrála. Očima při tom přejížděla obraz svého milovaného Beethovena a hrála. Hrála celé hodiny.

Moc mi chybí, když tu teď není... její obývací pokoj byl posledním útočištěm před ošklivostí tohoto světa, před ubližováním a ponížením...

II.

Když umírala, ležela jsem vedle ní. V pokoji léčebny dlouhodobě nemocných, kam babičku přivezl známý mého otce, blikala u stropu stará zářivka se žlutým světlem posetá mrtvými mouchami. Bylo mi deset. Svým způsobem jsem chápala smrt. Smrt je prostá jako pád listů na podzim. Nahrne se hlína a postaví se kříž. Malý dřevěný kříž a vyryje se na něj jméno. Stačí křestní, kdo by si chtěl pamatovat zbytek?

Snad sto let nevyprané záclony propouštěly jen úzké prameny slunečního světla, které dopadaly na zažloutlé linoleum a tancovaly nepopsatelný tanec s chomáči prachu. Vedle postele, na níž umírala jediná bytost, které jsem celých těch deset let nejvíce věřila, byly další tři postele plné starých lidí.

Ti lidé byli skoro průhlední... jako papír starého kreslíře... jako listy seschlého javoru. Zírali jen slepě do stropu a připadlo mi, že jsou snad již mrtví. Jako by leželi v rakvích, jen si spletli své místo a dostali se snad omylem do tohoto pokoje. Zní to docela divně, ale měla jsem z nich pomyslný a divně nesrozumitelný strach. Vypadali jako postavičky z těch divných hororových filmů o zombie, které běžely vždy v noci na satelitních televizích.

Babička ležela na posteli, jejíž matrace byly zetlelé stářím a protkané pachem moči. Postel nebyla snad nikdy čistě převléknuta. Babička ovšem působila čistě, učesaně a na tu bídu se jí do tváře dostal docela spokojený výraz.

„To jsem dopadla, Kristýnko,“ zašeptala tiše a prudce se rozkašlala.

„Ticho, babičko, nemluv... víš, že ti to škodí...“, snažila jsem se ji uklidnit a pohladila ji po bílých vlasech, které se v blikotu zářivky třpytily jako při měsíčku.

Babička přivřela oči a uchopila mne za ruku. Její dlaň byla studená. Už to nebyla ta ruka, která mne od malička hladívala. Už to nebyly ty ruce, které uměly zahrát i ty nejobtížnější Beethovenovy skladby. Byly to ruce, které jako by už do tohoto světa nepatřily. Ruce někoho, kdo už je na onom světě. Studené a drsné, plné skvrn a žilek. Držela jsem v sobě studnu slz, které se v tu chvíli draly na světlo světa, chtěly vytrysknout ven a kutálet se po mé tváři, ale snažila jsem se je zadržet. Dnes už vím, že je to chyba, že má člověk svým emocím dát průchod a nedržet nic v sobě. Tehdy jsem se snad snažila dělat hrdinku, člověka s kameným srdcem, prostě jsem to udržela.

Když jsem však vyšla ven z toho pokoje hrůzy, podařilo se slzám dostat na povrch a tiše se kutálely po mé tváři. Plakala jsem jako smyslů zbavená do doby, než jsem se dostala domů.

Ráno telefonovali z léčebny, že babička zemřela. Řekli to tak stroze, jako kdyby ohlásili, že jim právě došla sádra. Při posledním výdechu údajně zašeptala mé jméno. Když se mnou mluvila ta paní v ředitelně školy, vzpomněla jsem si na babičku. Jen se mi vybavila její tvář... její úsměv.

III.

Po rozhovoru v ředitelně jsem se cítila divně. Nedokážu to charakterizovat, no prostě divně, nedalo se to popsat. Proč si mne teda volali, když jsem se nic kloudného nedo-

věděla? Koukali na mne, jako bych byla z jiné planety, pak ta hrozná vzpomínka a konec. Co měly ty dvě na mysli? Proč se ptaly, jak to u nás chodí? Že by něco poznaly?

Mám to! Někdo z baráku na tátu zase žaloval.

Ne, to ne, to by se se mnou nebavila ředitelka školy. Nebo ano? Měla jsem v hlavě zmatek. Seběhlo se to prostě strašně rychle. Jako by někdo vrazil do mého mozku vrtuli. Neuvědomovala jsem si ještě tu vážnost situace, tu rychlou zběsilost a touhu všech okolo, aby mi zorganizovali můj život, starali se o mne.

IV.

Když jsem přišla domů, sundala jsem si boty a natáhla si papuče. Přišourala jsem se do kuchyně. Máma seděla za stolem. Světle hnědé vlasy měla rozpuštěné, olizovaly jí zpocenou tvář jako bodláčí. Kruhy pod jejíma očima svítily jako tajemné reflektory, jako by je někdo namaloval tužkou na bílý papír. Rozmazané oční stíny se táhly v dlouhých provazcích po jejích tvářích a spřádaly s přilepenými vlasy divný spletenec. Podívala se na mne pohledem, který jsem neznala. Pohledem cizího člověka, který hledá pomoc. Nad její hlavou třepotala křídly malá šedá můra, která si poté sedla na stínidlo světla.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, přisedla vedle ní a vzala ji kolem ramen. Opřela si o mne hlavu a přivřela křečovitě víčka. Viděla jsem, jak jí mezi zavřenými víčky tečou slzy.

„Přišla jsem o práci,“ vzlykla máma, polkla a podívala se na mne, „jsme bez peněz... nevím, co budeme dělat!“

„Vždyť... vždyť je tu ještě... je tu ještě táta,“ snažila jsem se ji uklidnit, i když jsem tomu sama nevěřila.

„Ten? Z čeho si myslíš, že platím všechno v domácnosti? Z mého platu. Těch pár peněz, co přinese domů a neprohraje je v automatech... to je na jídlo na týden... jsme v pasti, Kristýnko.“

„Tak něco prodáme... nebo se uskromníme,“ snažila jsem se zachránit situaci. Máma začala plakat.

„Tak sakra bojuj! Ty si myslíš...“

...kde se to ve mně vzalo? ...

„...ty si myslíš, že to vyřešíš, když tu budeš sedět?“ Křičela jsem, ale slzy mi ucply hlas, jako kdyby mi do krku někdo vrazil mokrý hadr. Objala jsem ji. Pochopila jsem, že tohle je začátek našeho konce.

Ta malá blbá můra plácla hlavou do skla a rozčísila ticho uprostřed našeho pláče.

V tu chvíli jsem si připadala, že matkou jsem já. Já, malá holka z gymplu. Nějaký čaroděj mávl kouzelným proutkem a smazal moje dětství.

V.

„Chci jíst! Kurva, chci jíst!“ křičel otec za stolem v kuchyni ve špinavém bílém nátlčníku a vytahaných modrých teplácích. Na nátlčníku měl šedá seschlá kola, snad od piva, snad od potu. Jeho šedé neoholené vousy byly znamením nejen vysokého věku, ale také sešlosti z alkoholu. Krvavé žilky prosvítaly pletencem šedých vousů stejně silně jako žilky v jeho žlutých očích. Zoufalý porost vlasů na temeni hlavy byl potem přilepený ke kůži a působil místy velmi zajímavě, až groteskně.

Máma měla na sobě vytahané tričko, vlasy sepnuté sponou a v očích strach jako kuře, které se právě vylihlo a kouká, co se to s ním zrovna stalo. Byla roztřesená, neměla

stejně jako já ráda, když se doma křičí. Hlavu měla sklopenou nad sporákem, v pravé ruce cítila chlad naběračky, kterou nalévala polévku do bílého talíře. Po podlaze bylo slyšet šoupání jejích pantoflí, když nesla talíř ke stolu.

„No to je dost,“ odsekl otec a vrhl se po talíři. Máma jeho výpad nečekala, když uchopil prudce talíř, pustila jej. Letěl pomalu jako pířko k zemi, kousek nad podlahou však zrychlil a rozlétl se po linoleu na miliony malých kousíčků. Polévka se rozstříkla všude, kde to jen bylo možné. Nudle z vývaru vytvořily na podlaze žalostně vyhlížející ornament.

„Jsi blbá?“ vykřikl otec a levou rukou uhodil matku do obličeje. Snad rychlost otcova výpadu, možná nervové vy-
pětí, snad úlek...

...snad nudle na podrážce...

...způsobily, že vůbec na otcovu ránu nereagovala. Hráb-
la rukama ve vzduchu, jako by se snad chtěla něčeho zachy-
tit, jako by mělo být ve vzduchu něco, co by mohlo tomu
úspěšnému pádu zabránit. Při pádu na podlahu si ani nesta-
čila uvědomit, co se vlastně stalo, jen si možná před očima
přehrávala celý svůj život.

Ten odpadkový koš tam stát neměl... ani nevím, kdo jej
nedal zpět na místo... snad taky máma?

Týlem hlavy se svezla po hraně koše, čímž si rozrazila
kůži. Část vlasů smíchaná s krví se na hraně koše usadila.
Její hlava se poté zastavila o zeď, svezla se k zemi a na zdi
zanechala krvavou stopu. Na malou chvíli ztratila vědomí.

„Maminko!“ vyjekla jsem a běžela rychle k ní. Myslela
jsem, že se mi to snad všechno zdá, že jsem snad v nějakém
špatném snu, který se vylíhnul v mé hlavě jako divná myš-
lenka zkrachovalého režiséra. Vzala jsem ji za hlavu. Cítila
jsem, že dýchá... spadl mi kámen ze srdce. Hladila jsem ji

po tváři a po vlasech, prsty na rukou se mi slepily její krví. Otec seděl za stolem a díval se na mě.

„Simuluje!“ řekl studeně a sedl si zpět na židli. „Slyšíš? Simuluje!“

„Jsi grázl!“ vyštěkla jsem na něj!

„Cos to řekla? Co si to, kurva, dovoluješ?“ vykřikl a prudce vstal od stolu. Hrál rukou na desku kuchyňské linky, na které ležela vařečka, se kterou máma míchala polévku. Uchopil ji do pravé ruky a šinul si to ke mně. Na hraně vařečky byla přilepená nudle. Nevím, proč jsem si všimla tak hloupého detailu, prostě tam byla přilepená a plandala druhou půlí ve vzduchu.

„Jsi obyčejný spratek!“ zahrozil otec. Byl ode mne možná na tři kroky. Nevím, kde se to ve mně vzalo, snad obava o mámin život, snad nahromaděný vztek, ale postavila jsem se na nohy a zadívala se mu zpříma do očí. Byly šedé, jakoby z jiné planety. Kalné a studené jako kámen na břehu řeky.

„Máma tu umírá a ty mě chceš mlátit?“ vyštěkla jsem tak hlasitě, až jsem se sama sebe zalekla. Naskočily mi šlachy na krku.

...nebudu brečet, takovou radost mu neudělám...

„Smrade!“ zakřičel otec a rozřízl vařečkou vzduch. Nevím, kde jsem vzala tu sílu, ale v tom okamžiku mi ruka vystřelila naprosto nekontrolovaně proti té, ve které třímala vařečku. V tu chvíli jsme se o tu vařečku přetahovali, jako se malé děti přetahují o míč. Cítila jsem jeho štiplavý pot. Strčil do mne svým tlustým břichem, jako by mě chtěl odhodit do jiné místnosti. Upadla jsem o máminy nohy a svezla jsem se k zemi. Přišel ke mně a křičel. Křičel jako smyslů zbavený. Těch fracků, hajzlů a dalších nadávek, to

bylo strašné. Vrazila jsem si kolena pod bradu a rukama si chránila hlavu. Nejvíc mne bolela rána vařečkou do hlavy a do kloubů prstů na pravé ruce.

„Je mi z tebe na blití!“ křičel otec, „slyšíš? Na blití!“

Chytil mě pod krkem a obrovskou silou mne vytáhl po zdi nahoru.

„Nech...“ nedořekla jsem to. Přidusil mě. Vší silou mne táhl do obývacího pokoje a hodil se mnou o koberec. Plazila jsem se jako pavouk do kouta místnosti.

...proboha... proboha, co to dělá?...

Otec ke mně přistupoval pomalu. Viděla jsem, jak si sundává tepláky.

...co to chce udělat?...

Chytil mě znovu pod krkem a zalehl mě svým tělem. Ten smrad, co se mu linul z pusy...

...na ten nikdy nezapomenu...

V tu chvíli jsem si poprvé uvědomila, že chci pryč. Pryč z tohoto bytu. Pryč od toho hnusného tyrana, pryč z téhle stodoly!

Když mi stáhl tepláky a rukou odhrnul kalhotky, škrábla jsem ho rukama do obou tváří. Zakřičel tak hlasitě, že jsem si myslela, že mi praskly bubínky v uších. Chytl mne za ruce.

„Jestli budeš křičet, zabiju tě!“

Strašně mě to tenkrát bolelo.

Nenávidím ho!

...je to moje chyba... je to moje chyba... já za to můžu!

VI.

Langmaier si sundal brýle a promnul si unavené oči. Na plastových hodinách s dětským motivem bylo půl deváté. Děťinský motiv, ale jemu se ty hodiny líbily. Byl unavený,

ale něco uvnitř jej udržovalo při životě. Kristýna se opřela o lokty a zadívala se na něj. Prohlížela si jeho svetr, který působil až příliš nordicky, příliš teple. Měla zajímavý pohled, pohled, který pálí. Langmaier si svetr sundal a zůstal jen v bílém triku.

„Je vám dobře? Mám přijít zítra?“ zeptala se dívka, „vy-
padáte vyčerpaně.“

„Hovořte,“ řekl Langmaier, „sdílená bolest je poloviční
bolest. Jde jen o to, jestli nejste unavená vy?“

„Nebojte se, že bych se neozvala,“ usmála se dívka
a znovu si zapraskala klouby na rukou.

„Můžete vykládat, jak dlouho chcete. Tady za těmito
dveřmi mám místnost, kde občas přespím. Tedy není to
žádný Hilton, ale můžete, až budete chtít spát, si tam jít
lehnout. Já se natáhnou tady na to kanape.“

„Díky za nabídku, ale poslední dobou opravdu špatně
spím.“

„Hm, tak to jsme na tom stejně,“ usmál se Langmaier,
„jak jste ty výprasky, nebo respektive ty stopy po nich mas-
kovala před svým okolím, spolužáky a tak?“

„Bylo to těžké. Doma jsme neměli make-upy, pudry či
něco podobného. Stávala jsem se terčem posměchu mých
spolužáků... no, zejména spolužaček. Holky dokázaly
být často horší než kluci. Modlila jsem se každé ráno, ať
ta rána, kterou jsem dostala večer, proboha nenateče. Pak
udělala máma tu věc...“

VII.

Zazvonil mi budík. Nemohla jsem otevřít pravé oko.
Přes noc respektive přes dobu, kterou jsem proplakala do
svého polštáře, mi obrovsky nateklo víčko, které jako je-

dině z obličejce dostalo zásah vařečkou. Posadila jsem se v posteli a zkroutila jsem se bolestí. Bolel mne podbřišek. Podívala jsem se na pyžamo, které bylo v rozkroku plně zaschlé krve.

Vstala jsem z postele a utíkala do koupelny. V zašedlé vaně jsem byla snad dvacet minut. Chtěla jsem ze sebe smýt všechnu tu odpornou špínu.

Když jsem vylezla z vany, šla jsem se podívat, jestli je máma v pořádku. Byla v kuchyni a chystala mi svačinu do školy. Vzadu na hlavě měla velký uschlý koláč krve, celá se klepala. Otec ležel v obýváku na gauči a chrápal.

„Maminko,“ zašeptala jsem, přistoupila jsem k ní zezadu a položila levou tvář na její záda. Slyšela jsem tepot jejího srdce.

„Kristýnko,“ zaševelila máma, otočila se ke mně, „musíme být statečné!“

„Maminko...“, polkla jsem, „já tady s ním nechci být!“

Uchopila jsem ji za ramena a naznačila jí, aby se šla posadit. Zranění na duši jí neubírala na dobrotě, kterou kolem sebe vyzařovala. Byla prostě na všechny kolem sebe až moc hodná.

„Co to říkáš?“ vysoukala ze sebe matka, která se posadila za stůl. Až nyní jí pravděpodobně došlo, co jsem před chvílíčkou řekla.

Vzala jsem do rukou krajíc chleba, máslo jsem nabrala na nůž a otočila se k mámě.

„Nechci...“, nedokončila jsem, protože máma vytřeštila oči při pohledu na mé nateklé oční víčko.

„Co se ti stalo?“ vylétlo z ní. Její ústa se otevřela jako při zhlédnutí něčeho neuvěřitelného.

„To je dobrý,“ snažila jsem převést hovor jinam, „říkám, že tady nechci žít s tím hnusným prasetem!“

„Kristýnko!“ okřikla mne matka.

„Neokřikuj mě! Je to hovado! Jen se podívej, co dělá... kam nás dostal. Nemáme prachy na byt, mlátí tebe, mě a... a je to prase...“ zarazila jsem se. Teď jsem to pustila.

„On tě zbil?“ vylétlo z mámy tak nekontrolovatelnou hlasitostí, až se zalekla vlastního hlasu. Nechtěla otce vzburdit, proto začala šeptat, „kdy?“

„Když včera udeřil tebe... mami, copak to nevidíš? Je to psychopat, blázen a ožrala!“

Máma začala opět plakat. Přisedla jsem k ní, objala ji a dala jí pusku na tvář. Nedokázala mi v tu chvíli odpovědět. Možná věděla, že mám pravdu, možná se to bála přiznat. Nevím. Bylo mi jí v tu chvíli strašně líto.

„Neměl by tě bít,“ zašeptala, „vem si tu svačinu a utíkej do školy, ať nepřiđeš pozdě... a kdyby se někdo ptal na to oko...“

„Neboj,“ vstala jsem od stolu a přistoupila k lince, „něco už si vymyslím!“

Usmála se na mne. Ano, to byla ta máma, kterou jsem měla ráda. Smějící se osoba, která dokázala rozdávat lásku kolem sebe. Klidná a veselá. Nevím, proč jsem k ní v dospělosti byla tak studená. Teď je mi to líto.

Zavřela jsem dveře od bytu. V tu chvíli jsem věděla, že to tak prostě nemůžu nechat. Cítila jsem, že se to u nás doma musí změnit, musí se něco stát. Půjdu na policii a všechno jim řeknu. Nebo na sociálku, za tou ženskou, co byla ve škole. Musí se přece postarat o mě a o mámu. Netušila jsem, že se má matka odhodlá k tomu, o čem jsem nevěděla, že by toho byla schopná.

Máma seděla ještě deset minut po mém odchodu v kuchyni.

„Bít moji holčičku!“ cedila mezi zuby. Seděla za stolem

a její zloba byla cítit ve vzduchu. Kdyby do místnosti vešel Kristus, zemřel by na místě na puknutí srdce z přemíry zloby a nenávisti. Erika nechápala, proč vztáhl na její dceru ruku. Vždyť je to ještě dítě. Měla by být doma ráda.

„Proč to jen udělal?“ ptala se pořád dokola sama sebe. Zachoval se jako zvíře. Zvíře? Vždyť ani zvíře se takto nechová ke svému potomkovi.

Během chvíle začala cítit obrovské bušení na spáncích. Jako by jí z obou stran někdo bušil kladivem. Tisíce malých kováříčků jí lítalo hlavou a bušilo svými malinkými kladívky do jejího mozku.

Ta bolest.

Vstala od stolu a odešla do koupelny. Rozsvítila světlo a zadívala se do špinavého zrcadla. Zprvu přes zašlou špínu neviděla nic kromě své uplakané tváře. Poodstoupila krok zpět a znovu se na sebe zadívala. Viděla jen prapodivnou směsici něčeho, čemu se říká člověk. Když se ale podívala v zrcadle za sebe, prudce sebou trhla. Vidí dobře? Zírala přes zrcadlo a nedokázala pochopit, jak se to tam ocitlo. Otočila se na podpatku a pořádně se zadívala na dceřino pyžamo, které leželo na okraji vany. Bylo od krve. Erika se zadívala pozorně do kanálku vany. Tam byla krev také.

Kristýnka přece ještě nemá dostat menses, před týdnem jí skončil, to si Erika hlídala. Před očima jí lítaly divné obrazy. Jako by někdo vzal malířskou paletu a maloval jí štětcem přímo v očích.

Vyšla ven z koupelny.

...to by snad... to by snad neudělal...

Popošla na práh obývacího pokoje. Opřela se o futra a očima sledovala spícího manžela. Zarostlý a zpustlý. Bledý.

...co to má na tváři...?

„Prý se skládáme z ducha a těla,“ pomyslela si potichu, „kde jsou ty časy, když měl obojí!“

Usmála se tiše, ale cítila, že je to spíše úsměv zoufalství a neúcty.

Kde jsou ty časy, kdy jej milovala, uctívala. Teď se jí zvedá každý chlup na těle, když slyší zvuk jeho hlasu. Kdy-si ji dokonce i pohladil po vlasech, něžně ji políbil, šep-tal sladká slůvka. Myslela si, že tyto city do konce života zanechají něžnou ozvěnu v její duši... opak byl pravdou. Vymizelo to. Všechno. Připadal jí sobecký. Sobecký jako tasemnice, která myslí jen na potravu.

Přistoupila blíž. Viděla, jak se mu dýcháním zvedá břicho. Byla natolik blízko, že cítila jeho osobní pach. Byl ne-příjemný a štiplavý.

...Kdy se naposledy myl? ...

Jeho pach, který ho provázel vytrvale, připomínal typic-ký zápach právě vypařeného prasete.

...proboha, Kristýnka měla pravdu...

Kde jsou ty doby, kdy ji na rukou nosíval, kdy vyrýval její jméno do laviček v parku, kreslil srdíčka s jejich ini-ciálami na zdi různých budov. Kde jsou ty doby, kdy byl vlastně hezký, galantní...

...kdy ji miloval? Bylo to vůbec někdy? ...

Pootevřel oči. Lekl se jí, když zjistil, že nad ním stojí.

„Co mě, kurva, pozoruješ?“ vykřikl, zívł a vyštěkl: „... nečum na mě a táhni do kuchyně!“

Otočil se na bok. Připadala si jako smetí. Jako někdo, kdo je odpad.

„Chci se tě na něco zeptat,“ zašeptala tiše a poodstoupila o krok zpět ke konferenčnímu stolku.

„Dej mi pokoj!“

„Co jsi udělal včera Kristýně?“

„Co? Ona něco řekla?“ otočil se prudce a zíral na ni. Zrudl jako předškolák, když jej chytí na cizí třešni.

„Ne, neřekla nic!“ řekla Erika s mírou hrdosti v hlase.

„Tak co je ti do toho?“ vyprskl a otočil se zpět na druhý bok. Triko na jeho zádech mělo propocenou mapu.

„Tys... tys jí ublížil... vím to,“ řekla rychle Erika. Posadil se na gauč a protřel si hřbetem obou rukou oči.

„Jaks na to přišla? Ty už si snad úplně tupá!“

„Od čeho máš ty škrábance na tváři?“

„Co si o mně myslíš? Jsi úplně pitomá!“ vstal z gauče a šel přímo k ní. Erika se začala chvět po celém těle. Cítila se jako býk v obchodě s porcelánem. Petr vzal do ruky plný popelník z konferenčního stolu. Popel se rozlétl po koberci.

„To odvoláš! Kristýně jsem nikdy neublížil!“ křičel na ni a rozpřáhl se.

„Nech toho, Petře! Co tím chceš dokázat?“

„Chci dokázat, že si úplně blbá a podezíravá!“

Popelník letěl vzduchem. V tu chvíli myslela, že je to jako v divně natočeném filmu. Vždyť ji říkal na radnici v nemoci i ve zdraví.

V tu chvíli si myslela, že bude po ní. V posledním okamžiku uskočila a broušený popelník prorazil skleněnou výplň skříně. Keramické figurky a obrovské trojúhelníkové střepey se rozlétly po místnosti. Erika sykla, protože bosou nohou stoupla na střepe. Cítila, jak se jí sklo zařezává do kůže levého chodidla.

„Zabiju tě!“ vykřikl Petr a rozběhl se směrem k ní. Zalespený zlobou, která dokonale otupila jeho mysl, vyběhl proti Erice se zaťatou pěstí.

„Do prdele!“ vykřikl obrovskou bolestí, protože se mu

jeden ze střepů dostal mezi palec a ukazovák pravé nohy. Zhroustil se k zemi a schoulil se bolestí do klubička.

Váza z broušeného skla tam stála docela nepozorovaně. Erika věděla, že je to její jediná šance. Petr si roztáhl ukazovákem a palcem levé ruky prsty pravé nohy a pravou rukou si pomalu vytahoval střep z nohy. Byl to jedinečný okamžik. Teď, nebo nikdy. Po vytažení střepu začala z jeho nohy tryskat malými pramínky krev na koberec. Petr se natáhl pro obrovský střep, který ležel kousek od něj, a uchopil jej do pravé ruky tak, jako by uchopil obrovský kuchyňský nůž na porcování kuřat. Jeho pohled a výraz ve tváři byly hrozné. Jako pohled vlka, který chce rozcupovat malé bezbranné jehně. Obrovský výraz vzteku a nenávisti se snoubil s groteskností jeho oblečení.

Po levé noze se belhal proti Ericce. Přimáčkli ji s neuvěřitelnou krutostí k rozbité vitríně. Erika cítila kapičky potu smíšené s krví, které jí tekly po zádech. Zbytky střepů v rámu vitríny jí potrhaly triko na zádech.

„Zabiju tě!“ vykřikl Petr, „stejně za moc nestojíš! Kristýna je lepší milenka než...“

Nedořekl. Těžkou broušenou vázou jej udeřila do levého spánku. Temporální kost křupla velice rychle. Zavrával, dvakrát namaloval oblouky do vzduchu oběma rukama a poté rychle, jako když pustíte na stavbě pytel s pískem, se sesunul a padl na záda.

Nevydal ze sebe už ani hlásku. Ani to prosté a obyčejné „au“.

VIII.

Langmaier zůstal jako přikovaný do svého křesla, jako přilepený lepidlem.

„Kdy jste na to přišla, že se to stalo?“

„Když jsem vyšla ze dveří bytu, nešla jsem do školy...“
nedořekla Kristýna.

„Kam jste šla?“

„Šla jsem na policii. Na místní oddělení. Neuměla jsem si představit, že bych měla být znásilňována každý večer. Že se mám dívat na plačící a zbitou matku. Že mám dál tolerovat tomu praseti, aby okupoval náš byt a trápil nás obě. Ve škole jsem se hrozně zhoršila, budila jsem se po nocích... a...“
nedopověděla Kristýna, neboť její oči se zalily slzami. „Mohu se napít vody?“

„Samozřejmě,“ řekl Langmaier, „Felixi, běž dolů!“

Langmaier sundal z kolenou opatrně kocoura, který si během Kristýnina vyprávění u něj našel nové místo ke spánku.

„Prosím,“ řekl Langmaier a podal Kristýně plastovou láhev vody, kterou vytáhl z malé lednice vedle svého psacího stolu.

„Díky,“ řekla Kristýna, „to mi chybělo.“

„Nechci být zvědavý, ale nedořekla jste větu...“
vybídl Langmaier a znovu se posadil.

„Ano...“ pokračovala Kristýna, „nejen že jsem měla problémy ve škole, ale doma bylo takové peklo, že jsem spávala velmi neklidně. Byla jsem velmi nejistá a velmi jsem se bála o sebe, ale taky o mámu. Když jsem ten den vyšla před dům jen v kalhotách, triku a s malým šátkem kolem krku, hlavou mi proběhla myšlenka, že to tak dál prostě nejde. Chci to zastavit!“